

Thi om end nu alle maatte være enige om, at der ikke er Tale om nogen Ret for Skolelærernes Vedkommende, som de kunne have Krav paa at faa fyldestgjort, saa ere dog de allerfleste, eller dog faare mange i alt Fald, enige om, at det er et Billighedshensyn, man bør tage til Skolelærerne, som man meget nødig vil se tilfidsesat, og om hvis Fyldestgørelse Forventningerne aabenbart ere vakte ved tidligere at vedtage en Lov om Bonus til andre, altsaa vakte ved Bestemmelser af Lovgivningsmagten, ikke særlig ved en enkelt Statsmyndighed. Dernæst forekommer det mig rigtignok ogsaa, at jeg ikke kan andet end være aldeles enig med den ærede Finansminister i, at skal dette nu fyldestgøres, saa er Statskassen den sidste, som man skal vende sig til. Det er muligt, at der ikke er stærk Grund til at paabyrde Skolefondene det, men det forekommer mig, at der er endnu mindre Grund til at paabyrde Statskassen det. Jeg vilde have fremført det samme, som nu er blevet overflødigt ved, hvad den ærede Finansminister bemærkede, nemlig at der ikke er saa svag en Grund til at paabyrde Skolefondene den Udgift, naar Skolefondene ved en Bestemmelse — som man kan finde uheldig, men som nu en Gang er i Loven — er gjort til, hvad man vilde kunne kalde en Slags Filial af Livrente- og Forjærgelsesanstalten ad hoc. Skolefondene have nu ved Bestemmelsen i Loven af 8de Mars 1856 faaet denne rimeligvis højt uheldige og ubehagelige Byrde. Men naar Bestemmelsen nu er der, saa maa de ogsaa tage Konsekvensen deraf, saalænge den staar. Det andet Gode, der vil opnaas ved denne Lovs Vedtagelse, er, at Skolefondene blive frigjorte for denne ogsaa i mine Øjne højt uheldige Byrde, som nu en Gang er bleven paalagt den, med Hensyn til de Lærere, der blive forfjærede efter 1ste April 1892, men saa længe denne Bestemmelse er til Stede, forekommer det mig at være rimeligt, naturligt og billigt, ja, jeg vil sige en Konsekvens af Bestemmelsen i Loven af 1856, at de maa tage de yderligere Følger af den Byrde, der derved er lagt paa dem.

Styr: Efter de Udtalelser, vi nu have hørt af den højtærede Finansminister og det ærede 10de kongevalgte Medlem (Goos), finder jeg ikke Anledning til at forsvare de Bemærkninger, jeg ved Sagens forrige Behandling kom med, om de Forventninger, Skolelærerne nære. Jeg tror derom at have sagt, hvad der kan siges, og jeg skal derfor kun anmode Tinget om at stemme imod begge de foreliggende Wen-

dringsforslag og vedtage Lovforslaget usfordret.

J. Bederjæ: Da jeg forleden Dag stemte imod denne Sags Henviisning til et Udvalg, var Grunden den, at jeg indsaa, at hvis Sagen kom i Udvalg, vilde den være standset for i Aar og altsaa være henvist til en usikker Fremtid. Naar jeg maa stemme imod begge de foreliggende Vædringsforslag, saa er Grunden den samme. Hvad angaar Vædringsforslaget til § 5, saa skal jeg gerne erkende, at dersom Sagen forelaa saaledes, at Lovforslaget, selv om dette Vædringsforslag vedtages, dog kunde vedtages som Lov, saa skulde jeg gerne give det min Stemme, idet jeg ogsaa mener, at det vilde være rigtigere, om Statskassen i hvert Fald fik sin Del af denne Byrde; men efter den Udtalelse, der er fremkommen fra den højtærede Ministers Side, saa forstaar jeg Sagen saaledes, at Vedtagelsen af dette Vædringsforslag vil være ensbetydende med Sagens Standstning, og at der ikke er Udset til at kunne vente bedre Vilkaar ad Aare. Jeg vil derfor, da jeg sætter Pris paa, at Loven kommer igennem, af Hensyn til de Folk, den kommer til at angaa, blive nødt til at stemme imod Vædringsforslaget, endstønt jeg billiger dets Realiter. — Jeg vil ogsaa være nødt til at stemme imod det andet Vædringsforslag, stønt jeg ikke anser det for at kunne skade, om denne Forandring indtraadte. Men jeg frygter ogsaa, at Vedtagelsen heraf vilde forhindre, at vi fik denne Lov. Vi maa jo regne med den Tid, vi have for os, og erindre, at hvis vi vedtage disse Forandringer, maatte Loven gaa tilbage til det andet Ting, og det er mig ikke ganske klart, om der er tilstrækkelig Tid til det at faa det vedtaget. Det vil da i alt Fald ikke kunne vedtages, med mindre det skal ske med ekstraordinær Hurtighed, og det er jo en Fremgangsmaade, som ikke er meget gængs i Folketinget for Tiden. Af et rent Hensigtsmæssighedshensyn vil jeg altsaa tilraade at stemme imod disse Vædringsforslag, naar man vil have Loven igennem i Aar.

Frijs-Frijsenborg: Sa, efter den ærede Finansministers kategoriske Udtalelser om, at vi ingen Lov faa, naar vort Vædringsforslag vedtages, hverken nu eller ad Aare, og efter den liden Tilslutning, som det har faaet her i Tinget, kan jeg ikke se andet, end at det for os, som have stillet dette Vædringsforslag, er det fornuftigste at tage det tilbage. Jeg gør det, men jeg gør det ikke, fordi jeg er overbevist af de Grunde, som den ærede Finansminister angaa.